

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 63.859 van 8 januari 1997
in de zaak A. 71.413/IV-16.290.**

In zake : de gemeente GAVERE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. LACHAERT,
kantoor houdende te MERELBEKE,
Hundelgemsesteenweg 166, bus 5-6

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

tussenkommende partij :

de v.z.w. DE KIEM,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. TEMMERMAN,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Martensstraat 16.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente GAVERE op 27 september 1996 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het ministerieel besluit van 29 juli 1996 tot vernietiging van het besluit van 29 december 1995 van de gemeenteraad van Gavere houdende goedkeuring van het begrenzingsplan "Vluchtenboer" met het oog op de aanwending van de gronden voor sport, recreatie, cultuur en huisvesting van de jeugd binnen de zone bestemd voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen en goedkeuring van een ontwerpakte van aankoop van een grondstrook ter verbreding van de toegangsweg langs buurtweg nr. 25;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 6 november 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 december 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. LACHAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat P. LEFRANC, die loco Advocaat J. TEMMERMAN, verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat met een verzoekschrift van 13 november 1996 de v.z.w. KIEM heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Volgens het gewestplan Oudenaarde, vastgesteld bij koninklijk besluit van 24 februari 1977, bevindt zich in de gemeente Gavere een zone voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen, meer bepaald op de percelen of delen van de percelen, kadastraal bekend onder de nrs. 460A, 460B, 460C, 462A, 462B, 468A, 469A, 471 en 473 van sectie A, 1 : Afdeling.

1.2. De v.z.w. DE KIEM, een instelling voor de opvang van drugverslaafden, doet op 11 oktober 1995 bij de Administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (AROHM) van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap navraag of zij, gelet op haar doelstellingen, in voornoemde zone bouwmogelijkheden heeft.

Na een positief antwoord, op 25 oktober 1995, vanwege AROHM, vraagt notaris BOUCKAERT op 6 november 1995, aan het gemeentebestuur van Gavere onder meer of de percelen 473, 460A, 460B en 460C "het voorwerp zijn van een onteigening".

Bij brief van 10 november 1995 antwoordt het gemeentebestuur dat "onder voorbehoud van het advies van de gemachtigde ambtenaar der Stedebouw en Ruimtelijke Ordening, bovengenoemde percelen volgens de planologische voorzieningen van het bij KB dd. 24/02/77 vastgesteld gewestplan Oudenaarde gelegen zijn in een zone voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen, waarvoor artikel 6.2 van het KB van 28/12/72 van toepassing is.

Voor deze eigendommen werd geen stedenbouwkundig attest of milieuvergunning afgeleverd. Ook bestaat er geen ontwerp van klasseringsbesluit en

bestaan er geen onteigeningsplannen, erfdiensbaaaheden van openbaar nut of specifieke gemeentebelastingen".

1.3. Op 24 en 28 november en 6 december 1995 sluit de tussenkomende partij verkoopsovereenkomsten met de eigenaars van de percelen 473, 460A, 460B en 460C.

1.4. Het wordt niet betwist dat na het bekend raken van deze verkoop, in de gemeente commotie is ontstaan omtrent de door de tussenkomende partij geplande oprichting van een opvangcentrum voor drugverslaafden op de nieuw aangekochte terreinen.

1.5. Op 13 december 1995 krijgt de ontvanger der registratie te Merelbeke van het gemeentebestuur de opdracht om de verkoopwaarde te bepalen van alle gronden die in de zone voor gemeenschapsvoorzieningen zijn gelegen. Dit verslag wordt op 21 december 1995 overgelegd.

Er wordt ook een ontwerpakte opgemaakt voor de aankoop in der minne door de gemeente van een buiten de zone gelegen strook grond. Dit met het oog op de verbreding van de buurtweg nr. 25 teneinde de toegankelijkheid van de zone te verbeteren.

1.6. Op 29 december 1995 besluit de gemeenteraad het begrenzingsplan "Vluchtenboer" goed te keuren "om reden van openbaar nut nl. met het oog op de aanwending van deze gronden voor sport, recreatie, cultuur en huisvesting van de jeugd binnen de zone bestemd voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen". Hij besluit ook de ontwerpakte van aankoop van een grondstrook van het kadastraal perceel nr. 474A goed te keuren, een ontwerper te doen aanstellen voor de opmaak van het onteigeningsplan en van de wegen- en rioleringswerken, en voor de uitgave een bedrag van 4.500.000 frank aan te wenden.

1.7. Na bezwaar van de tussenkomende partij ontvangt het provinciebestuur op 9 februari 1996 het dossier. Op 8 maart 1996 schorst de gouverneur het gemeenteraadsbesluit wegens schending van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Op 7 juni 1996 handhaaft de gemeenteraad zijn beslissing.

Op 29 juli 1996 neemt de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden het besluit waarvan thans de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevorderd.

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel aanvoert dat het bestreden vernietigingsbesluit "de algemene principes van het bewijsrecht" schendt doordat het, na vastgesteld te hebben dat de gemeente in het handhavingsbesluit van 7 juni 1996 opwerpt dat de aangetekende brief die de provinciegouverneur op 8 maart 1996 aan de gemeente verstuurde de schorsingsbeslissing niet bevatte, aanneemt dat "de toezichthoudende overheid hierdoor in feite voor een onoplosbaar probleem inzake bijkomende bewijslast wordt geplaatst" en dat "zich in dergelijke omstandigheden de vraag opdringt of het niet aan de gemeente toekomt te bewijzen dat de inhoud van een zending afwijkt van hetgeen uit het begeleidend schrijven bij die zending kan worden afgeleid", terwijl de minister daarmee de bewijslast omkeert; dat zij verduidelijkt dat het aan de provinciegouverneur toekomt om te bewijzen dat het schorsingsbesluit bij de brief van 8 maart 1996 was gevoegd; dat zij zich ten bewijze van haar stelling afvraagt waarom, indien het besluit bij de brief was gevoegd, de diensten van de provincie "op vrijdagmiddag 08/03/1996 het schorsingsbesluit dd. 08/03/1996 aan verzoekster gefaxt" hebben en waarom zij haar op 12 maart 1996 nog eens een eensluidend verklaard afschrift hebben toegestuurd;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede, daarbij aansluitend middel aanvoert dat "een fax van het schorsingsbesluit ... geen voor eensluidend verklaard, met een originele stempel in een andere kleur gewaarmerkt en ondertekend afschrift van het schorsingsbesluit" is, dat aan een kennisgeving bij wijze van fax alleen dezelfde bewijskracht als aan een kennisgeving bij aangetekend schrijven zou kunnen gegeven worden indien die wijze van kennisgeving uitdrukkelijk in de wet wordt voorzien, dat zulks in het toezichtsdecreet van 28 april 1993 niet het geval is, en dat trouwens de realiteit, met name de aangetekende verzending van de brief van 8 maart 1996 door de provinciegouverneur, de uiteenzetting van de minister, waar hij stelt dat de kennisgeving van een schorsingsbesluit niet aangetekend moet gebeuren, tegenspreekt; dat zij tenslotte stelt dat de gebrekkige, want niet bij aangetekende zending overgezonden, kennisgeving van 12 maart 1996 niet voldoet aan de voorwaarden van het decreet omdat zij geschiedde méér dan een maand na de doorzending van het dossier door de gemeente aan het provinciebestuur;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt, op het eerste middel, dat de aangetekende zending van 8 maart 1996 niet in aanmerking is genomen om te besluiten tot de rechtsgeldigheid van de kennisgeving die aan de verzoekende partij is gedaan en dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat de burgemeester en de secretaris persoonlijk vastgesteld hebben dat de zending van 8 maart 1996 het schorsingsbesluit niet bevatte maar dat het de toezichthoudende overheid niet toekomt deze formele verklaring in twijfel te trekken; dat zij ook nog opmerkt dat de verzending per fax op 8 maart 1996 van het schorsingsbesluit gesteund was op een uitdrukkelijk verzoek van de gemeente en dat het onlogisch zou zijn een fax te verzenden op het ogenblik dat de eerder begane onvolledigheid nog perfect hersteld kon worden;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij ten aanzien van het tweede middel stelt dat, met toepassing van artikel 31 van het decreet van 28 april 1993, de gouverneur ten laatste op 10 maart 1996 een beslissing kon nemen en die beslissing kon "versturen" naar de gemeente, dat die kennisgeving aan geen enkele vormvereiste is onderworpen zodat, indien zij nog zou kunnen geïnterpreteerd worden als een schriftelijke kennisgeving, zij zeker niet de verplichting kan inhouden om de beslissing te betekenen of de kennisgeving te doen bij aangetekend schrijven; dat zij, concreet, opmerkt dat het provinciebestuur het schorsingsbesluit op 8 maart 1996 aan de gemeente gefaxt heeft, dat de verzoekende partij nooit heeft beweerd dat het faxbericht onleesbaar zou zijn geweest zodat moet worden aangenomen dat het bewijs geleverd is dat de gemeente op 8 maart 1996, onmiddellijk na versturing per fax van het eensluidend verklaard afschrift van het schorsingsbesluit -versturing die trouwens was aangekondigd en zelfs aangevraagd door de verzoekende partij-, de schriftelijke kennisgeving ontving van de volledige inhoud van het besluit en dat op die wijze voldaan is aan de decretaal opgelegde verplichting;

2.3. Overwegende dat de tussenkomende partij ten aanzien van het eerste middel opmerkt dat een schorsingsverzoek zeer nauwkeurig moet aanvoeren welke rechtsregel geschonden is en waarin die schending bestaat, maar dat de schending van de "algemene principes van het bewijsrecht" aan die voorwaarde niet voldoet; dat zij, wat de ernst van dat middel betreft, de redenering van de verwerende partij overneemt en opmerkt dat het schorsingsbesluit "tijdig en correct naar de vorm gebeurde door het doorfaxen van het schorsingsbesluit" op 8 maart 1996; dat zij ten aanzien van het tweede middel bijkomend bij de uiteenzetting van de verwerende partij opmerkt dat de provinciegouverneur "als bijzonder behoorlijk optredende overheid" gehandeld

heeft door aan de gemeente op 12 maart 1996 nog een gewaarmerkt afschrift van het schorsingsbesluit te verzenden;

2.4.1. Overwegende dat de bestreden beslissing volgende overweging bevat :

"Overwegende dat het dossier betreffende het gemeenteraadsbesluit van 29 december 1995 bij het provinciaal gouvernement inkwam op 9 februari 1996, zodat het schorsingsbesluit uiterlijk op 10 maart 1996 moest verstuurd worden; dat artikel 32 van het Toezichtsdecreet voor het overige geen vormvereisten inzake deze versturing oplegt, dit in tegenstelling tot sommige andere in het Toezichtsdecreet vernoemde verzendingen; dat zulks met name het geval is voor de verzending van de brief waarbij de toezichthoudende overheid het dossier betreffende een bepaald besluit opvraagt bij de gemeenteoverheid, en voor de verzending van dat dossier door de gemeenteoverheid naar de toezichthoudende overheid, verzendingen waaraan het Toezichtsdecreet expliciet de vormvereiste van de aangetekende zending koppelt; dat, nu de decreetgever het niet noodzakelijk heeft geacht de formaliteit van de aangetekende zending, noch enigerlei andere formaliteit op te leggen voor het bij artikel 32 bedoelde versturen van een schorsingsbesluit, het schorsingsbesluit van 8 maart 1996 rechtsgeldig ter kennis werd gebracht indien het uiterlijk op 10 maart 1996 werd verstuurd en indien, ongeacht de wijze waarop zulks gebeurde, omtrent de datum van het versturen niet de minste twijfel kan bestaan;

Overwegende dat de Gouverneur de gemeente in kennis stelde van zijn schorsingsbesluit van 8 maart 1996 per aangetekende brief van dezelfde datum; dat deze brief in zijn hoofding vermeldt : 'bijlagen : 1'; dat met deze bijlage enkel bedoeld kan zijn het schorsingsbesluit waarnaar in de begeleidende brief verwezen wordt; dat, wanneer een schorsingsbesluit per aangetekende brief wordt verzonden, de datum van de poststempel in principe het bewijs levert van de verzending van dat besluit binnen de decretaal voorziene termijn; dat de gemeenteraad in zijn handhavingsbesluit evenwel opwerpt dat de gemeente op 11 maart 1996 wel een aangetekend schrijven van 8 maart 1996 van de Gouverneur ontving, maar dat het schorsingsbesluit waarnaar in dat aangetekend schrijven wordt verwezen niet bij de aangetekende zending was gevoegd; dat de gemeenteraad derhalve niet de datum van verzending maar wel de inhoud van de verzending ter discussie stelt; dat de toezichthoudende overheid hierdoor in feite voor een onoplosbaar probleem inzake bijkomende bewijslast

wordt geplaatst; dat immers niet goed kan worden ingezien op welke wijze de Gouverneur alsnog zou kunnen bewijzen dat de zending niet alleen een brief, maar ook een in bijlage gevoegd besluit bevatte; dat zich in dergelijke omstandigheden de vraag opdringt of het niet aan de gemeente toekomt te bewijzen dat de inhoud van een zending afwijkt van hetgeen uit het begeleidend schrijven bij die zending kan worden afgeleid; dat deze vraag des te meer klemmt, nu de Gouverneur per brief van 3 juli 1996 aan de hogere toezichthoudende overheid meedeelde dat de ambtenaar die voor de verzending van bedoelde stukken heeft ingestaan er absoluut zeker van is dat de verzending op de correcte wijze is gebeurd; dat het college van burgemeester en schepenen per brief van 5 juli 1996 evenwel formeel verklaarde dat de onvolledigheid van de aangetekende zending van 8 maart 1996 op 11 maart 1996 door de burgemeester en de secretaris persoonlijk werd vastgesteld; dat het de toezichthoudende overheid niet toekomt deze formele verklaring in twijfel te trekken;

Overwegende dat het provinciebestuur, op telefonisch verzoek van het gemeentebestuur, per gewoon schrijven van 12 maart 1996 een voor eensluidend verklaard afschrift van het schorsingsbesluit naar de gemeente stuurde; dat de gemeenteraad in zijn handhavingsbesluit terecht opmerkt dat deze verzending gebeurde nadat de decretaal voorziene termijn van dertig dagen reeds verstreken was, en derhalve niet kan beschouwd worden als een rechtsgeldige versturing zoals bedoeld bij artikel 32 van het Toezichts-decreet;

Overwegende dat het door de Gouverneur ondertekende schorsingsbesluit van 8 maart 1996 op dezelfde datum door het provinciebestuur aan de gemeente werd gefaxt; dat zulks niet alleen formeel wordt bevestigd in het handhavingsbesluit, maar dat voornoemde fax daarenboven bij het handhavingsdossier werd gevoegd; dat de Gouverneur in zijn aan de hogere toezichthoudende overheid gerichte brief van 3 juli 1996 meedeelt dat deze versturing per fax gebeurde op uitdrukkelijk telefonisch verzoek van de gemeente, gelet op de gespannen sfeer die rond het betrokken dossier hing; dat het door de gemeenteraad in zijn handhavingsbesluit geopperde vermoeden, als zou het schorsingsbesluit zou zijn doorgefaxt nadat het provinciebestuur had vastgesteld dat het had nagelaten het schorsingsbesluit bij de kennisgeving te voegen, door de ter zake door de Gouverneur afgelegde verklaring wordt ontkracht; dat de gemeenteraad in zijn handhavingsbesluit nog opwerpt dat de kennisgeving van een schorsingsbesluit per fax nergens voorzien is in het decreet van 28 april 1993 en geenszins een voor eensluidend verklaard afschrift van het schorsingsbesluit vermag te vervangen; dat reeds werd vastgesteld dat het Toezichtsdecreet geen enkele

vormvereiste oplegt wat betreft het versturen van een schorsingsbesluit; dat een redelijke, met de voortgang van de communicatietechniek rekening houdende wetstoepassing dan ook meebrengt dat, ingeval een naar behoren ondertekend schorsingsbesluit binnen de decretaal voorziene termijn en op uitdrukkelijk verzoek van de gemeentelijke overheid volledig, met de daarop zichtbare ondertekening, per fax wordt verzonden naar en ontvangen door de gemeente aan wie het besluit is gericht, de ter gemeente ingekomen faxkopie dient te worden aangemerkt als een tijdige versturing in de zin van artikel 32 van het Toezichtsdecreet; dat, ook al bevat het doorgefaxte schorsingsbesluit geen originele handtekening in de strikte zin van het woord, de faxapparatuur toelaat de verzender te identificeren door het rapport dat omtrent de verzending mee wordt afgedrukt, en waarbij aldus duidelijk kan worden opgemaakt dat het schorsingsbesluit wel degelijk werd verzonden door het provinciaal bestuur waarvan de Gouverneur deel uitmaakt; dat de bij het handavingsdossier gevoegde fax niet alleen de datum en het uur van verzending vermeldt, maar tevens de afzender, met name het Provinciaal Administratief centrum, 3de en 6de Directie; dat, nu er niet de minste twijfel over bestaat dat het schorsingsbesluit van 8 maart 1996 binnen de bij artikel 32 van het Toezichtsdecreet bedoelde termijn werd verstuurd, er geen aanleiding bestaat om niet op de grond van de aangelegenheid in te gaan";

dat uit die uiteenzetting inderdaad blijkt dat de verwerende partij de bewijslast niet heeft omgekeerd maar dat de desbetreffende, door de verzoekende partij gelaakte overweging niets meer is dan een bedenking waarop vervolgens niet verder wordt voortgebouwd en waarin de vernietiging dus geen rechtsgrond vindt; dat, zoals de verwerende partij opmerkt, het vernietigingsbesluit inderdaad zelf vaststelt dat de toezichthoudende overheid niet vermag de "formele verklaring" van de burgemeester en de secretaris, dat zij persoonlijk hebben vastgesteld dat de zending van 8 maart 1996 geen bijlage bevatte, in twijfel te trekken en dat het vervolgens uiteenzet op welke wijze de verzending van de beslissing per fax op 8 maart 1996 geacht moet worden te voldoen aan de door het decreet van 28 april 1993 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de gemeenten gestelde voor-

waarden van schorsing en vernietiging; dat in die omstandigheden het eerste middel niet ernstig is;

2.4.2. Overwegende, wat het tweede middel betreft, dat de Raad van State in de huidige stand van de procedure in het middel geen argumenten aantreft om de in het vernietigingsbesluit -met name in de laatste twee leden van het bovenstaand citaat- aangehouden redenering af te vallen waar het geargumenteed tot het besluit komt dat de bewezen behoorlijke ontvangst, op 8 maart 1996, van het faxbericht dat de bevoegde provinciale dienst op verzoek van de gemeente heeft verstuurd en dat het door de gouverneur ondertekend besluit bevatte, inhoudt dat het schorsingsbesluit tijdig naar de gemeenteverheid is verstuurd, zoals artikel 32 van het decreet van 28 april 1993 voorschrijft; dat het tweede middel niet ernstig is;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel het vernietigingsbesluit inhoudelijk betwist;

3.1.1. Overwegende dat zij zich vooreerst verzet tegen het in het besluit vermelde standpunt dat niet blijkt "dat de intentie om een onteigeningsplan op te stellen reeds bestond vooraleer de plannen van de V.Z.W. DE KIEM met de door hen aangekochte gronden bekend waren"; dat zij integendeel van oordeel is dat uit het dossier "onbetwistbaar volgt" dat zij "reële intenties had om tot de onteigening van de kwestige gronden over te gaan" en dat zij die intenties had vooraleer zij op 10 november 1995 aan notaris BOUCKAERT schreef; dat zij betoogt dat laatstgenoemd schrijven, dat slechts een antwoord formuleert op een vraag die elke notaris stelt vooraleer een akte te verlijden, niet inhield dat er geen intenties ("plannen") bestonden om een onteigeningsplan op te maken, maar wel dat er op dat ogenblik "geen plannen in de zin van klaargemaakte

administratieve tekeningen en documenten bestonden" en dat de omstandigheid dat zij wel degelijk vóór 10 november 1995 reële intenties had, bewezen wordt door het feit dat bij de opmaak van de begroting voor 1996 een krediet voor de aankoop van deze gronden (4.000.000 fr) en een krediet voor studiekosten (500.000 fr) werd voorzien en dat het financieel beleidsplan voor de jaren 1996-1999 aantoonde dat de verzoekende partij financieel bij machte is om de gronden aan te kopen en de sport- en jeugdinfrastructuur uit te bouwen; dat zij met betrekking tot het opstellen van de begroting 1996 opmerkt dat de bestreden beslissing, waar zij verwijst naar artikel 12 van het Algemeen Reglement op de gemeentelijke comptabiliteit, niet strookt met de dagdagelijkse administratieve realiteit, die erin bestaat dat het college van burgemeester en schepenen reeds in september van elk jaar aan de begroting van het volgende jaar werkt door het vergaren van informatie, het vastleggen van de beleidsprioriteiten en de financiële implicaties ervan, terwijl de aankoop van gronden door de tussenkomende partij alleen maar de "administratieve afwikkeling van dit dossier" versneld heeft; dat zij dan betoogt dat haar handelwijze wel degelijk te verzoenen is met het vertrouwensbeginsel vermits enerzijds haar intenties reeds vóór 10 november 1996 "in concreto waren vertaald" en vermits anderzijds zij aan de tussenkomende partij geen verkeerde inlichtingen heeft gegeven; dat zij met betrekking tot het eerstgenoemd argument erop wijst dat zij, op het ogenblik dat de v.z.w. aan de gemeente om uitleg vroeg, er niet toe verplicht was "haar kaarten op tafel te leggen" omdat anders "een collusie tussen de belangen van de verkopers van de te onteigenen percelen en deze van de v.z.w. DE KIEM tot stand (zou) komen met als enige financiële slachtoffer verzoekster, die de rekening van de ondertussen opgefokte aspiraties van de verkopers zou moeten betalen" en met betrekking tot het tweede argument dat zij op het ogenblik dat zij aan de tussenkomen-

de partij schreef effectief "geen onteigeningsplannen, administratieve bescheiden e.a. had";

3.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij vervolgens ook betwist het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden te hebben vermits zij nauwkeurig haar eigen belangen en de rechtstreekse belangen van de v.z.w. DE KIEM heeft afgewogen in die zin dat de betrokken zone de enige nog niet ontwikkelde zone voor gemeenschapsvoorzieningen is op het grondgebied van de gemeente en dat de zone centraal in de gemeente gelegen is terwijl de v.z.w. gemakkelijker een andere locatie kan vinden; dat zij, van dat gegeven vertrekking, stelt dat zij terecht de belangen van haar bevolking boven die van de v.z.w. heeft gesteld en dat zij, zoals blijkt uit de stukken van het dossier, uit de uiteenzetting van de schepen en de bespreking van de aangelegenheid in de gemeenteraad, voldoende zwaarwichtige redenen had om het gemeenteraadsbesluit van 29 december 1995 aan te nemen; dat zij van oordeel is dat het dossier met de verantwoordingsstukken alle stavingsstukken bevat die een dergelijk dossier normaal moet bevatten, en dat daarbij moet overwogen worden dat het om een principiële beslissing gaat;

3.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij tenslotte aanvoert dat de minister zich met de bestreden beslissing "ten onrechte in de plaats van verzoekster (stelt) om de opportuniteit van een beleidsbeslissing te beoordelen"; dat zij daarvoor verwijst naar een drietal overwegingen die de minister in de bestreden beslissing neergeschreven heeft, en die betrekking hebben op het verwijt dat de gemeenteraadsbeslissing onduidelijk is waar zij naar "heel wat" jeugdverenigingen verwijst, op de overweging dat de gemeenteraad een conclusie heeft geformuleerd op basis van "de wel zeer summiere feitenvinding" en op de overweging dat de gemeenteraad niet aan de ene kant kan vaststellen dat de bestaande sport-

hal onvoldoende succes boekt terwijl hij van de andere kant een begroting aanneemt waarin voor de bestaande sporthal een investering van 5.500.000 fr wordt voorzien; dat zij er in dat verband ook nog op wijst dat de gemeenteraad unaniem de gemeenteraadsbeslissing van 29 december 1995 aangenomen heeft;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij er vooreerst op wijst dat de verzoekende partij niet aanduidt welke rechtsregel zij met haar uiteenzetting geschonden acht en ook niet op welke wijze die rechtsregel zou geschonden zijn; dat zij subsidiair antwoordt dat in het bestreden besluit "op uitputtende wijze" aangetoond wordt dat er geen intenties bestonden om een onteigeningsplan op te stellen vooraleer de plannen van de tussenkomende partij bekend raakten en dat die intenties niet bestonden voor 10 november 1995; dat zij er in dat verband op wijst dat met de brief van 10 november 1995 aan de notaris van de tussenkomende partij is medegedeeld dat er geen stedenbouwkundig attest of milieuvergunning was afgeleverd en dat er "met betrekking tot deze percelen (ook geen) ontwerp van klasseringsbesluit, onteigeningsplannen, erfdiensbaarheden van openbaar nut of specifieke gemeentebelastingen" bestonden hetgeen de bewering van de verzoekende partij ontkracht dat zij toen reeds onteigeningsplannen had, en dat het bestreden besluit uitvoerig uiteenzet waarom de vermelding van een krediet in de begroting voor het jaar 1996 ook dat bewijs niet kan leveren, terwijl het verzoekschrift geen bijkomende gegevens of argumenten aanbrengt die de in het vernietigingsbesluit vermelde redenering ontkracht; dat zij, wat betreft de opwerping dat zij in de plaats van de gemeente een oordeel heeft uitgesproken over de opportuniteit van een beleidsbeslissing, wijst op artikel 30, § 5 van het decreet van 28 april 1993 naar luid waarvan, met het oog op het uitoefenen van het vernietigingstoezicht, als strijdig met het algemeen belang worden beschouwd "de besluiten

die strijdig zijn met de beginselen van een behoorlijk en goed bestuur of die strijdig zijn met het algemeen beleid of met de belangen van de hogere overheid" en op de omstandigheid dat het onderzoek van de zaak de minister tot de conclusie heeft gebracht dat het gemeenteraadsbesluit van 29 december 1995 steunt, voor wat de huisvesting van de jeugdverenigingen betreft, op een al te summiere feitenvinding terwijl de verwijzing naar de ruim beschikbare recreatie- en sportinfrastructuur uiteraard niet aantoont dat dringend naar nieuwe locatie voor sport en recreatie moet worden gezocht zeker nu geen rekening werd gehouden met de bestaande sporthal in de gemeente Gavere; dat zij daar nog aan toevoegt dat post factum opgestelde nota's niet kunnen dienen om de beslissing een regelmatige grondslag te geven en dat een afweging van de in het geding zijnde belangen slechts aan de orde had kunnen gesteld worden indien de gemeenteraad bij het nemen van zijn beslissing alle gegevens zorgvuldig had afgewogen;

3.3. Overwegende dat de tussenkomende partij, samengevat, antwoordt dat de minister "rechtsgeldig en met inachtneming van de motiveringsplicht" tot het besluit is gekomen dat het dossier geen elementen bevat die aantonen dat de verzoekende partij plannen had om de gronden zelf te onteigenen; dat zij ook tegenspreekt dat de betrokken percelen de enig nog beschikbare zone zou zijn waarin de gemeente haar doelstellingen zou kunnen verwezenlijken, en dat zij in dat verband verwijst naar "zones voor dagrecreatie" die nog beschikbaar zijn in de deelgemeenten Asper en Gavere, naar een zone voor gemeenschapsvoorzieningen te Vurste, en naar het feit dat een grondstrook aan de Sportdreef te Gavere, voorzien voor de oprichting van een sportzaal, als parkeerplaats wordt gebruikt;

3.4. Overwegende, vooraf, dat de exceptie van de verwerende partij niet kan aangenomen worden; dat immers

de verzoekende partij onder meer betwist dat de verwerende partij haar de schending van de zorgvuldigheidsverplichting kon verwijten en dat de verwerende partij haar beleidsbeslissing heeft beoordeeld; dat zij haar standpunt ook met feitelijke gegevens onderbouwt;

3.4.1.1. Overwegende dat de brief van 10 november 1995 van het college van burgemeester en schepenen aan notaris BOUCKAERT, instrumenterend notaris voor de verkoop van de gronden aan de tussenkomen de partij, niet kan geacht worden de mededeling te bevatten dat de verzoekende partij niet aan concrete plannen werkte om op de bedoelde gronden een initiatief van gemeentelijk belang te realiseren; dat de brief enkel de juridische toestand van de gronden mededeelt, op dat ogenblik en bekeken vanuit de wetgeving betreffende onder meer de ruimtelijke ordening, het milieu, de onteigeningen en de erfdienstbaarheden van openbaar nut; dat, op grond van de verstrekte mededeling waarvan de juistheid door niemand wordt in vraag gesteld, de tussenkomen de partij er wel mocht op rekenen dat er op dat ogenblik geen door de bevoegde overheid aangenomen onteigeningsplan bestond, maar dat de brief haar niet garandeerde dat er binnen het bestuur niet werd gewerkt aan plannen om de kwestieuze gronden te verwerven met het oog op het oprichten van gemeenschapsvoorzieningen; dat derhalve de vraag rijst of andere gegevens van het dossier de verwerende partij niet tot het besluit hadden moeten brengen dat de gemeente in november 1995 wel degelijk plannen aan het uitwerken was voor de uitbouw van haar gemeenschapsvoorzieningen op de gronden die in het onderhavig geding betrokken zijn;

3.4.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in dat verband verwijst naar de begroting voor het jaar 1996, door de gemeenteraad aangenomen op 29 december 1995 en naar haar financieel beleidsplan voor de jaren 1996 - 1999; dat het argument geput uit de redactie van de

begroting voor het jaar 1996 door de minister is verworpen op grond van de vaststelling dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de definitieve keuzes bij de opmaak van de begroting 1996 reeds "eind oktober, begin november" waren gemaakt en dat de begrotingscommissie, bedoeld in artikel 12 van het Algemeen Reglement op de gemeentelijke comptabiliteit, slechts op 21 december 1995 haar advies over de begroting 1996 heeft uitgebracht; dat de Raad van State in de huidige stand van de zaak dat standpunt bijvalt; dat daarenboven, aangenomen dat "de dagdagelijkse praktijk" inderdaad zo is dat het college van burgemeester en schepenen reeds in september aan de begroting van het volgende jaar werkt en bepaalde opties bespreekt, de verzoekende partij aan de Raad van State geen enkel gegeven overlegt dat toelaat te besluiten dat het project "Vluchtenboer" toen daadwerkelijk ook in bespreking is gebracht; dat de verwijzing naar het bij de begroting 1996 gevoegde "financieel beleidsplan" niet relevant is, vooreerst omdat het, evenmin als de begroting zelf, bewijst dat er in tempore non suspecto bij de gemeente plannen bestonden, vervolgens omdat het te dezen van geen belang is of de gemeente de financiële lasten van de onteigening kan dragen; dat dus, in de huidige stand van het geding, de verzoekende partij de Raad van State er niet van overtuigt dat "de stilgehouden aankoop van deze zone voor gemeenschapsvoorzieningen door de v.z.w. DE KIEM bij verzoekster alleen de administratieve afwikkeling van dit dossier (versnelde)" of dat haar intenties reeds voor 10 november 1995 "in concreto waren vertaald";

3.4.2.1. Overwegende, wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, dat de verwerende partij naar luid van de in de beslissing neergeschreven motieven onderzocht heeft of de gemeenteraad, toen hij op 29 december 1995 besliste dat de gemeente "nood heeft aan een (...) centraal gelegen infrastructuur en dat er dringend moet uitgekeken worden naar een efficiënte

locatie voor de oprichting ervan" tot dat besluit is gekomen "na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens, behoorlijke afweging die enkel mogelijk is op basis van een volledig dossier, en na een ernstige en grondige bespreking van dat dossier"; dat zij in dat verband, na bijkomend onderzoek, vastgesteld heeft dat de gemeente het door haar op 8 februari 1996 aan het provinciebestuur toegezonden dossier als "volledig" bestempeld heeft, dat de gemeenteraad dus uitsluitend met de daarin voorkomende stukken rekening heeft kunnen houden, maar dat die stukken enkel aantonen dat de beoogde zone zou gebruikt worden voor "gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen voor sport, recreatie, cultuur en huisvesting van de jeugd"; dat zij, betrokken op de vraag naar de bestaande nood aan "een centraal gelegen plaats voor de huisvesting van de jeugd" wel vaststelt dat uit één stuk van het ter beschikking van de gemeenteraadsleden gestelde dossier -te weten een noch ondertekende noch gedateerde nota met als opschrift "nood aan jeugdinfrastructuur"- "de behoefte aan een infrastructuur voor sport, recreatie, cultuur en huisvesting van de jeugd zou kunnen blijken", dat die nota inderdaad stelt "dat heel wat jeugdverenigingen problemen hebben met hun infrastructuur, en dat het voor deze verenigingen een moeilijke zoektocht is naar een plaats of een gebouw waar zij hun activiteiten kunnen organiseren", maar dat in die nota "nergens wordt gepreciseerd wat precies met "heel wat" jeugdverenigingen wordt bedoeld", terwijl nochtans "een concreet beeld inzake de diverse jeugdverenigingen en de huisvestingsproblematiek van deze verenigingen (...) een belangrijk en zelfs noodzakelijk gegeven is om tot de slotsom te komen dat het verwezenlijken van één groot project noodzakelijk is en daarenboven financieel voordeliger is" zodat "niet kan worden ingezien hoe de gemeenteraad tot deze slotsom kon komen op basis van de wel zeer summiere feitenvinding die aan de besluitvorming voorafging"; dat zij, betrokken op de vraag naar "de nood aan

een centraal gelegen plaats voor het beoefenen van sport en recreatie" opmerkt dat uit de verwijzing naar de bestaande infrastructuur "uiteraard niet blijkt waarom er, naast de reeds bestaande infrastructuur inzake sport en recreatie, dringend moet uitgekeken worden naar een lokatie voor het oprichten van een sportzaal en bijkomende recreatieterreinen", terwijl ook niet blijkt dat de gemeenteraad, toen hij op 29 december 1995 besliste over de planning van een nieuwe sportzaal, rekening gehouden heeft met de bestaande sporthal in de deelgemeente Asper, voor de uitbreiding waarvan op de begroting voor 1996 zelfs een krediet van 5.500.000 frank wordt voorzien; dat zij in dat verband nog stelt dat nota's die niet bij de beredenering van het gemeenteraadsbesluit betrokken zijn omdat zij pas nadien en naar aanleiding van de handhavingsbeslissing zijn opgesteld, niet dienstig kunnen aangewend worden om de nood aan sportaccomodatie en jeugdinfrastructuur te motiveren en dat voor een gemeenteraadsbeslissing die "als basis moest dienen voor de opmaak van een onteigeningsplan", "de noodzaak van een zorgvuldige afweging ... zich nochtans opdringt, opdat de belangen van de betrokken eigenaars niet lichtvaardig zouden geschaad worden" terwijl in dit geval de tussenkomen partij de gronden "pas had aangekocht voor de inplanting van gebouwen, inrichtingen en installaties welke eveneens ten dienste staan van de gemeenschap" en dus niet van "enige enkelingen van een instelling die noch met onze gemeente noch met haar bevolking enige binding hebben", en terwijl de gemeente "geen monopolie heeft inzake het benutten van gronden voor het doel dat er door het koninklijk besluit van 28 december 1972 ... aan gegeven wordt";

3.4.2.2. Overwegende, in de huidige stand van het geding, dat de argumenten uiteengezet in het verzoekschrift, niet zwaar genoeg wegen om die motivering af te vallen; dat de motieven van het vernietigingsbesluit,

als boven vermeld, de verwerende partij toelieten de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vast te stellen; dat de opmerking van de verzoekende partij dat de gemeente zorgvuldig haar belangen tegen die van de tussenkomen de partij heeft afgewogen en dat zij daarbij vastgesteld heeft dat de zone "Vluchtenboer" de enige zone was waar zij een sportzaal kon oprichten en die daarenboven centraal gelegen is, de redenering van de verwerende partij niet weerlegt en dus te dezen niet relevant kan worden ingeroepen; dat de verzoekende partij ook geen enkel geëigend bewijs voorlegt van enige verduidelijkende uiteenzetting van de schepen of van een verduidelijkende bespreking in de gemeenteraad op 29 december 1995 die van die aard had kunnen zijn dat zij de motieven van de bestreden beslissing hun feitelijke grondslag ontnemt;

3.4.3. Overwegende, wat betreft de vraag of de verwerende partij in de plaats van de gemeentelijke overheid geoordeeld heeft over de opportuniteit van de beslissing, dat de verwerende partij niet heeft geoordeeld dat de verzoekende partij geen bijkomende accommodatie nodig had; dat zij enkel, in het kader van de vraag naar de zorgvuldige totstandkoming van de beslissing van 29 december 1995, en meer bepaald naar de afweging van alle gegevens van het dossier, die een wettigheidsvraag is, heeft aangestipt dat een verwijzing naar het feit dat "heel wat" jeugdverenigingen problemen hebben met hun infrastructuur niet het "concrete beeld inzake de diverse jeugdverenigingen en de huisvestingsproblematiek van deze verenigingen" oplevert dat nochtans noodzakelijk is om tot "één groot project te besluiten" en dat er aan die besluitvorming "een zeer summiere feitenvinding" is voorafgegaan; dat om dezelfde reden de verwerende partij ook binnen haar bevoegdheid is gebleven waar zij vastgesteld heeft dat tot de bouw van een nieuwe sportzaal besloten is zonder "behoorlijke afweging van het bestaan, laat staan van het succes van

de bestaande sporthal" in de deelgemeente Asper en dat, zelfs indien de op te richten sportzaal zou verbonden worden met het (gebrek aan) succes van de bestaande zaal, niet kan ingezien worden waarom de begroting voor 1996 een bedrag bevat van 5.500.000 frank voor de uitbreiding van die bestaande sporthal;

3.4.4. Overwegende dat ook het derde middel in geen van zijn onderdelen ernstig voorkomt;

4. Overwegende dat niet voldaan is aan één van de voorwaarden waaronder de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging kan bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de v.z.w. DE KIEM in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht januari 1900 zevenennegentig, door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. BORRET.